
Kněžna žebráků

Hannah se pozvolna a bolestně probírala z mrákot, které se na ni lepily jako těžká deka. Byla celá mokrá. Obličej jí pálil a ruce měla navzdory ledové vodě všude kolem jakoby strčené do žhavého uhlí. V uších jí dosud znělo praskání plamenů. Jen pomalu se jí vracely vzpomínky na to, co se stalo: kouř, požár, hořící dům a sprška vody.

Když se pokusila otevřít oči, víčka měla slepená. Pokusila se je rozhrnout prsty a pocítila ostrou bolest.

Při pohledu, který se jí naskytl, jen zasténala. Viděla před sebou narudlou bobtnající hmotu, která místy dohasínala a měnila se v černou zuhelnatělou plochu, z níž se tu a tam zvedal obláček páry. Kolem viděla černé postavy, které stále vylévaly na doutnající zbytky vědra vody. Tam kdysi stál její dům, nyní na jeho místě trčely do vzduchu ohořelé trámy. Ona sama ležela na protější straně ulice ve výklenku vrat jako odložený pytel hadrů. Stěny domů vlevo i vpravo byly sice ohořelé, ale zůstaly celé.

S námahou se zvedla a vlekla se k troskám naproti. Hrázděná konstrukce byla spálená až na cihly. Trámy ještě pořád doutnaly.

Hannah klopytala přes ulici, kde stále pobíhali vyčerpaní lidé celí zama-zaní od sazí.

Protáhla se mezi nimi. „Gero! Jakobe!“, chtělo se jí křičet, ale hlas jí při pohledu na trosky jejího domova selhal. Nedostala ze sebe ani hlásku. Nedbala na žár, který dosud sálal ze spáleniště. Rozeznávala zbytky vchodu do lékárny, její muž se musel zdržovat vlevo od něj. Odtamtud zaslechla kroky.

Její pohled klouzal pátravě po zuhelnatělých trámech a zbytcích zařízení. Strop se propadl a strhl s sebou i všechny police. Na jednom místě vytvořila suť po požáru malou hromadu. Mezi nahromaděnými černými flakony, porcelánovými střepy a ohořelými trámy skutečně objevila obrysy zuhelnatělých nohou a zkroucené lidské tělo. Jakob tam ležel, jako by se strachy schoužil.

„Jakobe!“ pohnula rty v němém výkřiku. „Jakobe!“

Chtěla se k němu vrhnout, ale stoupla na ještě doutnající břevno, které jí spálilo chodidlo, až bolestí zaúpěla. Ustoupila a cítila, jak se jí po tvářích řinou slzy.

„Jakobe!“ vydechla ještě jednou.

Ale vtom ji někdo popadl za rameno a strhl zpátky.

„Zbláznila jste se, ženská?“ osopil se na ni kdosi, a když vzhledla, dívala se do začouzené tváře svého souseda. Starý koželuh Wagner ji násilím odtahl z doutnajícího místa. Hannah chtěla něco říct, poprosit ho o pomoc, ale nedostala ze sebe ani slůvko. Z hrdla se jí dral pouze chrapot.

Koželuh ji odvedl ke zdi protějšího domu. „Jenom tu překážíte!“ utrl se na ni. „Tam uhořela celá rodina. Lékárník měl dobré srdce, stejně i jeho žena. Určitě i vám někdy pomohl, tak jako mnoha ostatním. A teď jsou mrtví, všichni jsou mrtví. Žena, muž i jejich dítě. Bože, smiluj se nad nimi.“

Koželuh umkl. Bylo na něm vidět, jak moc ho smrt lékárníkovy rodiny zasáhla. Pak se otočil a popadl obrovské vědro s vodou, kterou mu podával kdosi od městské stráže. Ve dvou vylili vodu velkým obloukem na kouřící trosky.

Hannah tam stála opřená o zeď domu a jen pomalu jí docházelo, co se právě stalo. Koželuh Wagner, její sused, přítel rodiny, se kterým si ona i Jakob často povídali a hodně se nasmáli, ji nepoznal. Co víc, považoval ji za cizí. Pomalu sjela zády po zdi, nohy už nemohly unést tíhu těla, a zůstala sedět v mokřém bahně. Podívala se na hřbety svých rukou, byly rudé a na mnoha místech pokryté puchýři. Když si přejela dlaní po hlavě, polekala se. Její dlouhé světlé vlasy, se kterými si Jakob tak rád hrál, zmizely. Oheň jí je zcela sežehl.

Pomalu si začínala uvědomovat, že má na celém těle popáleniny, které jí působí velké bolesti a zřejmě jí k nepoznání zohavily. Zvedla tvář k nebi a vyslovila otázku, která zasáhla celé její nitro: „Proč já?“ Proč zrovna ona byla uchráněna, zatímco Jakob a Gera uhořeli?

Přes závoj slz si všimla postavy, která stála opodál a pozorovala dění kolem, aniž by se sama zúčastnila záchranných prací. Stála tam s výrazem obchodníka, který odhaduje zboží, aby nakoupil co nejlépe.

Hannah si promnula oči, aby lépe viděla. Toho muže znala. Každý ho znal, nadělal jmění tím, že kupoval od zoufalých obchodníků v nouzi zboží za pakatel, dával jim půjčky na jejich domy a podílel se na riskantních obchodech. To, co vydával za dobrodiní pro dlužníky, nebylo ve skutečnosti nic jiného než vykořisťování lidí v nouzi.

Byl to bohatý měšťan Hartmut Aigen. Musel už tam stát drahnou chvíli, s rukama založenýma na prsou a dlaněmi v podpaží, nejspíš mu byla zima. Jen krátce sklouzl pohledem k ní a dál soustředěně pozoroval dění na spáleništi. Hannah dobře viděla, jak vztekle stiskl rty, až z nich zbyla jen čárka, tenká a krutá. Nakonec se otočil a těžkým krokem sešel kousek ulicí dolů.

Hannah dál pozorovala muže, kteří se tu hemžili a stále polévali doutnající výheň vodou, aby plameny nemohly vzplanout znovu. Lékárna už byla zničená, ale okolní budovy se daly ještě zachránit.

Vtom ji z jejího ustrnutí vytrhl šfouchanec do boku.

„Zmiz, ženská! Tady už není co ukrást.“ Hannah vzhlédla. Vedle ní stál městský dráb a strčil do ní násadou své píky.

„Mazej pryč! Jenom tu překážíš!“

„Ale já...“ chtěla se bránit, ale hlas jí znovu selhal.

S námahou se zvedla a snažila se mu gesty naznačit, že sem patří, že je majitelkou tohoto domu, jedinou, kdo přežil. Ale dráb byl neúprosný.

„Jestli odtud hned nezmizíš, pocítíš ostrý konec mého kopí!“ vyhrožoval.

Hannah se vzdala. Vypotácela se z ulice a s každým krokem se jí draly do očí slzy. Taková do nebe volající nespravedlnost! Jen kdyby mohla mluvit! Kéž by se mohla nechat poznat. Kéž by mohla říct, kdo je.

Dráb za ní ještě pár kroků šel, ale pak už ji nechal. Když si všimla, že už je dráb pryč, odbočila do vrat, které patřily k jejímu pozemku. Jejich dům byl jediný v ulici, který sousedil jednou zdí s vedlejším domem. Druhá strana byla volná a tam měla Hannah malou zahrádku. Vešla tam ohořelými vraty a vlekla se dál. Svého ubohého Jakoba už našla, ale kde je Gera? A jak mohl koželuh vědět, že uhořela i paní domu? Vždyť ona stojí tady, mezi živými.

Nohy jí bolely, chodidlo, jímž šlápla na doutnající břevno, páliło jako čert, celý obličej jako by měla propíchaný tisíci jehlami. Ale kupředu ji hnala jediná myšlenka: Kde je Gera? Uhořela jako Jakob, jako její muž? To by tu

někde musela být její mrtvola. Nebo se jí podařilo včas z domu utéct? Pak bude určitě hledat svou matku. Musí získat jistotu.

Dětský pokoj byl stejně jako ložnice rodičů v zadní části domu, ze které nezbylo po požáru nic. Přes žár stoupající z trosek vstoupila do zadního dvora a hledala mezi trámy a hliněnými deskami hrázděného zdiva tělo. Nic však nenašla. Ani tělo, ani zbytky šatů, nic. Gera zmizela, jako by se rozpadla na popel. Tohle pomýšlení jí bolestně svíralo srdce.

Klopýtala dál přes zuhelnatělou suť, když vtom ji náhle cosi uhodilo pod koleno, až upadla. Musela se opřít rukama do horkého popele a nahlas vykřikla.

„Zatracená žebrota, ty neumíš poslechnout?“ osopil se na ni znovu dráb. Tentokrát ji popadl v podpaží a táhl přes kouřící trosky ven na ulici. „Nerad říkám něco dvakrát. Kdo neposlouchá, ten to schytá!“

Vlekl Hannah dál a ta se začala vzpouzet. Co ho popadlo, že ji vleče od jejího domova? Chtěla křičet, ale její chroptění a odpor jen ještě víc podnítily drábův hněv.

„Počkej, já ti ukážu!“ nadával a popadl ji jednou rukou jako otep slámy.

Hannah kopala, kousala, kroutila se jako had, ale hrubému násilí se neubránila.

„Tak je to správné,“ slyšela někoho volat a poznala hlas svého souseda Wagnera. „Jinak tu ten ksindl vezme, co půjde!“

Ale ona přece není žádný ksindl! Ona je Hannah, mistrová, žena lékárníka a ranhojiče mistra Jakoba! Tohle všechno jim chtěla říct, ale její hlas jí stále odpíral poslušnost.

„Copak to máte za zajímavý náklad?“ slyšela, když ji dráb donesl ke káře, kterou až moc dobře znala. Byla to kára, kterou vozili zločince ke Göggenerské bráně, kde je čtvrtili nebo lámali v kole, nebo popravili.

I tenhle hlas poznala. Aigen stál u kraje ulice a celou scénku pozoroval. Všechno by se vysvětlilo, kdybych na sebe upoutala jeho pozornost, pomyslela si Hannah. Zoufale se pokoušela

přítáhnout jeho pohled, ale v jeho očích nespátřila ani stopu poznání nebo jiné pohnutí. Následovalo jen kývnutí a pak ucítila tvrdý úder zezadu do hlavy a propadla se do tmy.